

Kapak

Sömürgeciliğin öteki adı

Cihat

Dinin *siyasallaşması*, siyasetin *dinselleşmesine* evirildi ve birincide *din* siyaseti yönlendirirken, ikincide siyaset dini yönlendirir oldu. Bu bağlamda İslam, küresel boyutlar kazanarak, emperyalizmin etkili aracı haline geldi. Bugün İspanya'dan Endonezya'ya uzanan bir coğrafyada, tek bir halifenin şemsiyesi altında İslam birliğini gerçekleştirmek, her cihatçı militanın rüyalarını süslüyor.

Marx, "Doğunun tarihi, dinler tarihidir" diyordu.

Marx'ın söylemi, bugün de geçerlidir. Ortadoğu, din ve mezhep çatışmalarının ateşiyle kavruluyor. Bölgenin siyasal coğrafyası, *din* çatışmalarıyla yeniden çiziliyor.

Ortadoğu'da estirilen "Arap Baharı" ve Türkiye'de egemen kılınan "İslamcı siyaset" in devindirici gücünü, onu yaşayan toplumların maddi koşullarında arama yanılığısı, din-siyaset bağlaşıklığının bu coğrafyayı şekillendirdiği sanrısı, yadsınamaz bir gerçekmiş gibi, kabul görüyor.

Ne var ki, insanlar, politika sahnesinde sergilenen bu aldatmacalar ve aldanmaların ahmakça kurbanı olagelmışler-

dir. Bütün bu ahlaki, dini, siyasi ve toplumsal söylemler, açıklamalar ve vaatler, şu ya da bu *sınıfın* arkalarında gizledikleri çıkarlarını aramayı öğrenmedikleri sürece, böyle kalacaktır.

Aslında, din-siyaset bağlaşıklığının ideolojik sentezi, yıllar öncesi, emperyalist metropollerin mahzenlerinde damıtılarak, "demokrasi" ve "insan hakları" ambalajında açılacağı günü bekliyordu.

Huntington'un "uygarlıklar çatışması", uygarlığın dine indirgenmesiydi. Uygarlık dine indirgenince, kültür, siyaset, tarih, ideoloji, hatta bilim de, dinin kapsamına alınmış oluyordu. Bu bağlamda, ideolojilerin öldüğünü öne sürenler, dini en etkili ideolojiye dönüştürmeyi başarmışlardı.

Üretimin neredeyse yapılmadığı, rant, spekülasyon ve alış-verişe dayanan bir ekonomi, yıkılıp yok edilen bir çevre, salgın halinde yolsuzluk ve rüşvet, işlevini yitirmiş alt düzeyli bir eğitimin dünyadan habersiz, tarihinden habersiz, dünyadaki konumundan habersiz, yoz bir kültürün ekranlara kilitlediği yığınlar... Budur Siyasal İslamın hazırladığı ortam!

Dinin *siyasallaşması*, siyasetin *din-selleşmesine* evirildi ve birincide *din* siyaseti yönlendirirken, ikincide *siyaset* dini yönlendirir oldu. Bu bağlamda İslam, küresel boyutlar kazanarak, emperyalizmin etkili aracı haline geldi.

İspanya'dan Endonezya'ya uzanan bir coğrafyada, tek bir halifenin şemsiyesi altında İslam birliğini gerçekleştirmek, her cihatçı militanın rüyalarını süslüyor.

Üretimin neredeyse yapılmadığı, rant, spekülasyon ve alış-verişe dayanan bir ekonomi, yıkılıp yok edilen bir çevre, salgın halinde yolsuzluk ve rüşvet, işlevini yitirmiş alt düzeyli bir eğitimin dünyadan habersiz, tarihinden habersiz, yoz bir kültürün ekranlara kilitlediği yığınlar, "*bilgelerinin suskun*", "*kahramanlarının beşiklerinin boş beklediği*"(1) toplum... Budur Siyasal İslamın hazırladığı ortam!

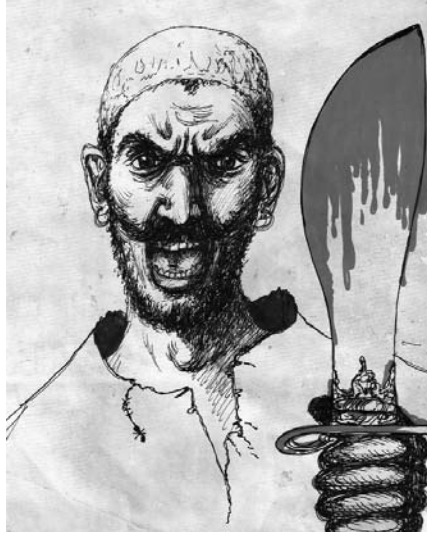
Vahhabi cihatçılık

İslam dünyasının her köşesinde görülen cihatçı hareketler, büyük anneleri Vahhabiliğin genlerini taşıyor. Eğer büyük dede İngiliz olmasaydı, göçebe bir bedevi ailenin başında bulunan Abdulvahab'ın adından gelen *Vahhabiliği* kim bilebilecekti?

Abdulvahab, İslamı saflaştırarak, orijinal kaynaklara ve peygamberlerin öğretilerine geri dönüşü öneriyordu. Bu yaklaşım, İslam'da '*Yeniden Doğuş*'çülük olarak da adlandırılmaktadır.

Arabistan çöllerinde, İslamı ilkel göçebe yaşamına uyarlayan Abdulvahab, küçük bir aşiretin reisi olan Muhammed İbn Suud'un kızıyla evlenince, kılıçla din (*Hanbeli mezhebi*) bütünleşmiş oldu. Riyad (1773) alınarak merkez seçildi. Göçebeleri merkeze çekmek için, Muhammed zamanındaki Medine'de olduğu gibi, *ihvan* (kardeşlik) kolonileri kuruldu.

İngilizlerden aldıkları güvenceyle, Vahhabiler, Osmanlı'ya kafa tuttular, vergi vermediler. 1801'de Kerbela'ya saldırıp, Hz. Hüseyin'in türbesini talan ederek

Vahhabiler, 1801'de Kerbela'ya saldırıp, Hz Hüseyin'in türbesini talan ederek tahrip ettiler, halkı kılıçtan geçirdiler. Ertesi yıl Necef yağmalandı, Hz. Ali'nin türbesi yıkıldı, halk kılıçtan geçirildi.

tahrip ettiler, halkı kılıçtan geçirdiler. Ertesi yıl Necef yağmalandı, Hz. Ali'nin türbesi yıkıldı, halk kılıçtan geçirildi. 1802'de Mekke ve Medine'ye giren Vahhabiler, sahabelerin, peygamberin ve halifelerin mezarlarını tahrip ettiler.

İbn Suud 1926'da krallığını ilan ettiğinde, başıbozuk Vahhabi çeteleri, kralın düzenli muhafız askerleri haline geldi. Yeni krallığın maliyeti, 400 bin ölü ve yaralı, 40 bin kesik baş, 350 bin kesik kol olmuştu.

İbn Suud 1926'da krallığını ilan ettiğinde, başıbozuk vahhabi çeteleri, kralın düzenli muhafız askerleri haline geldi.

Yeni krallığın maliyeti, 400 bin ölü ve yaralı, 40 bin kesik baş, 350 bin kesik kol olmuştu. "*Türbe yıkıcılık*", "*kelle kesicilik*", "*yağmacılık*", günümüz cihadının da süregelen vazgeçilmez dinsel ritüelleridir.

"*Türbe yıkıcılık*", "*kelle kesicilik*", "*yağmacılık*", günümüz cihadının da süregelen vazgeçilmez dinsel ritüelleridir. "*Cihat*", cihatçılar için İslamın altıncı şartı olarak kabul görüyor.

El İslam din ve devlet

Günlük yaşamın bir ögesi olması bağlamında, dinin siyasetin içinde olması yanında, her din, kendine özgü yaşam felsefesi, yaşam tarzı olması bağlamında da, siyasetin dışında düşünülemez.

Ama dinlerin siyasal işlevi, tarihsel ve toplumsal koşullara göre farklılıklar gösterir. "*Hristiyanlık, eski çağlarda köleliği haklı gösterdi, Ortaçağda serfliği göğe çıkardı*" diyor Marx.(2)

Onunla da kalmadı, sömürgeciliğin öncü gücü oldu Hristiyanlık.

Beri yandan, arkasına siyasal gücü almayan/alamayan hiç bir din, gelişmez. Hristiyanlık, arkasına Roma İmparatorluğunu alarak, evrensel bir dine dönüştü. İbn Haldun, "*güçlü imparatorluklar, bir dinin temelinde kurulmuştur*" diyor. Siyasal güç, dinin, din de siyasal gücün çekim alanındadır.

Dinin yığınları kucaklayan, yığınları bir arada tutma gücü, devlet gücünü elinde bulunduranların iştahını kabartmıştır.

Siyasetin ötesinde din, yığınları kucaklayan, yığınları bir arada tutan özelliği nedeniyle, toplumsal ve tarihsel bir nitelik de taşır. Yahudi toplumunu binlerce yıl ötelemlerden bugüne taşıyan, dinin bu özelliğidir.

Feodalitenin yıkılışı ve burjuva toplum yarattığı özgür bireyin ortaya çıkışıyla, Hristiyanlık, kilisenin kalın duvarlarını aşarak, bireyin vicdanına sığındı. Yahudilik, İsrail devletinin kuruluşuna dek, siyasetten uzak durmaya özen gösterdi. Ama bugün, İsrail devletinin en acımasız aracı haline geldi.

El İslam devlet ve din, diyor Araçlar. İslam hem devlettir, hem dindir. Kuşkusuz burada söz konusu olan *İslamın devletidir*.

Gazali ve İbni Haldun gibi İslam düşünürleri, “*din ve iktidar ikiz kardeşler*”, “*din devletin temeli, iktidar ise onun koruyucusudur*” diyorlardı. Gazali’ye göre halifelik, aklın gereği değil, Tanrının iradesinin gereğidir. Halifenin kişiliğine karşı gelmek, tanrının iradesine karşı gelmektir. Halife despot ve adaletsiz biri olsa bile, ona karşı çıkmak günahkârlıktır.

Vahhabilerin teolojik babası, İbn Taymiyyah, *devlet ve iktidarın* dinin en temel gereksinimi olduğunu savunmuştur. Devlet ve iktidar olmadan dinin varlığını sürdürmesi olanaksızdır. Dolayısıyla yönetim her yanıyla elde tutulması, dinsel bir zorunluluktur. Bunlara bağlı olarak, bu anlayışın iktidara hangi “*demokratik*” yolla gelmiş olursa olsun, iktidara gelmekten daha zor olanı, iktidarı terk etmesidir, bir başka anlatımla, “*demokrasi*” iktidara ulaşmanın bir “*aracı*”dır, iktidardan uzaklaşmanın değil.

Bu bağlamda devlet, meşruluğunu halktan almaz, Tanrıdan alır. Gazali ve İbni Haldun gibi İslam düşünürleri, “*din ve iktidar ikiz kardeşler*”, “*din devletin temeli, iktidar ise onun koruyucusudur*” diyorlardı. Gazali’ye göre halifelik, aklın gereği değil, Tanrının iradesinin gereğidir. Halifenin kişiliğine karşı gelmek, tanrının iradesine karşı gelmektir. Halife despot ve adaletsiz biri olsa bile, ona karşı çıkmak günahkârlıktır. Onun yanlışlarından ve adaletsizliklerden zarar görenler, bu dünyanın devamı olan öteki dünyada, masumiyetlerinin mükâfatını göreceklerdir. Dinle temellendirilen bu sav, Ortadoğu’nun arkaik diktatörlüklerinin meşruiyet gerekçesi olmuştur.

Örneğin Humeyni’ye göre, “*kalbi Tanrının ışığı ile aydınlanan bir kimse-nin, yanlış yapması olanaksızdır*”.

Mursi, mahkemelerin kendisinden hesap soramayacağını, kararlarını ana-yasa mahkemesinin değerlendiremeyeceğini, onu “*Tanrının ve milletin seçtiğini*” söylüyordu. Oysa, Tanrıya nasıl hesap verildiğinin tanığı henüz yok! “*Millete*” (yani ümmete) hesap verme, tartışmalı bir konu. Mursi yüzde 36’lık bir katılımla, oyların yüzde ellisini topladı. Bir başka ifadeyle, Mursi’nin “*milleti*”, Mısır toplumunun yüzde 18’ini oluşturuyordu! Mursi’ye göre, Hıristiyan ve Yahudiler, “*millet*” değil, onlar “*domuz ve maymun torunu*”!(3)

Mısırlı Marksist düşünür Samir Amin, Mursi’nin seçimini değerlendirirken, halkın yüzde 60’ının kayıtdışı ekonomiye dayandığını belirterek, MK tarafından dağıtılan *et, şeker, yağ* kolilerinin etkinliğini vurguluyor.

Ona göre, *Müslüman Kardeşler*, bu çöküntünün avantajlarından yararlanmakta ve onun kendini yeniden üretmesini sürekli kılmakta, doğru mevzilenmişlerdir. Onların bu kolay ideolojileri, anılmaya değer bir gelişmenin gereklerine tümüyle karşıt, o sefil pazar/çarşı ekonomisine meşruluk kazandırmaktadır. *Müslüman Kardeşlere* (Körfez ülkeleri tarafından) sağlanan inanılmaz boyutlardaki mali olanaklar, bu ideolojiyi eyleme dönüştürmeye olanak sağlıyor: kayıtdışı ekonomiye, hayır hizmetlerine (dispanser vb. gibi) küçümsenmeyecek boyutlarda maddi destek yaratıyor. Toplumu

yoksulluk ve yoksunluk sarmalı içerisinde hapseden, bunun karşılığı olarak da, toplumun boynuna geçirilen Siyasal İslam kemendini sıkılaştıran, bir tür *‘lumpen gelişme*’yi destekliyor.

Ama *İslamın devleti*, dört halife sonrasında bir ütopya olarak kaldı. *Selefillik*, bu özlemin bir ifadesi olsa da, İslamcı iktidarların siyasal dayanağı oldu. Bir başka anlatımla, siyasal İslam, *devletin İslamına dönüştü*. Bu ayırımın altını çizmek gerekiyor. Çünkü bu yaklaşım, *İslamın siyasetini, siyasetin İslamına dönüştürüyor*.

Siyasetin İslamlaştırılması yeni değildi. Yeni olan, İslamcı siyasetin uluslararası bir nitelik kazanmasıydı. Bu aynı zamanda İslam dünyasında İslamcı siyasetin, küresel egemenlik doğrultusunda, *devleti İslamileştirmek* anlamına geliyordu.

Kuşkusuz bu, *teolojik* bağlamda “*İslam devleti*”nden çok farklı bir yaklaşımdır. Samir Amin gibi düşünürler, İslamcılarının teoloji ile ilgilenmedikleri ve klasik teologlara hiç başvurmadıklarını öne sürüyor.(4)

Küreselleşmenin dinsel bir sonucudur bu. İslamın, devletin elinde denetim altında tutulması ile küresel stratejilere eklenerek, tek merkezden yönetiminin sağlanması amaçlanmaktadır.

Devlet, İslamlaştırmanın tek hedefidir ve İslam’ı tanımlamak için bir yetkili

Devrik Müslüman Kardeşler lideri Mursi’ye göre, Hıristiyan ve Yahudiler, “*millet*” değil, onlar “*domuz ve maymun torunu*”!

Sovyet işgaline karşı ABD'nin ve Suudi Arabistan'ın desteğini alan Afgan mücahidlerin zaferi, İslamcı siyasetin uluslararası bir kimlik kazanmasını sağladı.

otorite kullanımı söz konusudur. İslamcı hareketler ancak devlet gücünü ellerine geçirirlerse, başarılı sayılabilirler. İslamcı görüşlerin, modern devleti gerçek İslamcılığın önünde bir engel olarak gördükleri söylenebilir. Güce eriştikten sonra ülkenin kamu memurlarıyla, bürokratlarının yaklaşık yarısını işten atmış oldukları dikkate ele alınırsa, modern politik güçlere karşı kullandıkları yöntem de anlaşılabilir.

Öte yandan, İslamın devlet denetimine alınması, uluslararası İslamcı hareketin merkezileşmesini de zorunlu kılmaktadır. İslamcı bir devlet, devletin İslamcı olmayan yönlerinden kendini arındırmak zorundadır. Çünkü devletin din ve inançlar karşısındaki yansızlığıyla, bir başka anlatımla, laik yapısıyla uzlaşmaz bir çelişki içerisindedir. Bir başka uzlaşmaz çelişkisi de, devletin ulusal niteliğindedir. İslamcı, ulusu ümmetin karşıtı olarak görür. İslamcı devlet, kimliğini inanç birliğinden alır. Onun için önemli olan inanç birlikteliği, *inanç kardeşliği*dir.

Müslüman Kardeşler (İhvan-i Müslimin) ideolojisinin temel yaklaşımı budur.

Siyadat al-dunya

Suud ve CIA desteğiyle, Afganistan'da, Sovyet sisteminin yıkılmasını tetikleyen, *Taliban* zaferi ile İslamcı siyaset, uluslararası bir kimlik kazandı. Dahası, bu başarı, İslam dünyasındaki ra-

dikal hareketleri de yüreklendirmişti. Yıllar süren savaşta deneyim kazanmış *İslam Tugayları*, hedefi genişletiyor, Bosna'da, Çeçenistan'da, Cezayir'de, mücahitler etkili oluyorlardı.

Londra'da yayınlanan (2001) *Risalat al-Ikhwan*'ın kapak sloganı "*Görevimiz: dünya egemenliği*"...

Bu "*dünya egemenliği*" rüyası, İslam dünyasının kalbinde, Ortadoğu'da atıyor! Bu kapsamda *BOP*, İslamcı siyasetin uluslararası bir boyutunu ifade ediyor. Tunus'tan Libya'ya, oradan Mısır'a, Mısır'dan Suriye'ye sıçrayan bu "*Arap baharı kasırgası*"nın tutuşturduğu ateş, *cihat tugaylarının mücahitleri* tarafından İslam dünyasının her köşesine taşınıyor.

İslam dünyasının bir "diriliş" yaşadığı yanılısamı, bir "dünya devrimi" inancını da yaygınlaştırıyor. Bu dirilişe inanıp iman edenler, *Müslüman Kardeşler (MK)* şemsiyesi altında, uluslararası "cihatçı" ağı kuruyorlar.

Siyasetin İslamlaşması, MK hareketinde anlamını buluyor.

İhvan-i Müslimin

Tam da bu noktada, *İhvan-i Müslimin* (Müslüman Kardeşler) hareketinin kısa tarihine bir göz atmak gerekiyor.

İhvan, 18. yüzyılda, İngilizler tarafından örgütlenerek, Suud ailesinin güdümünde, Osmanlıya karşı kıskırılan, Ara-

bistan çöllerinde yaşayan Vahhabi bedevilerinin adıdır. *İhvan*, Ortadoğu tarihinin en kanlı sayfalarını yazmıştır.

İhvan'ın kurucusu Hasan el-Banna, Mısır'ın İsmailiye kasabasında, ortaokul matematik öğretmenidir. Arabistan'daki *İhvan* hareketinden etkilenerek, *İhvan-ı Müslimin* adında, 1928 yılında, bir örgüt kurdu. Hedeflerinin İslamın der Saadet döneminin, o şanlı günlerinin geri getirilmesi olduğunu sık sık yinelemişti. Ona göre din, Batı'da olduğu gibi, bireysel alana indirgenemezdi. İslam, hayatın tümünü kapsayan, bir yaşam biçimidir.

Banna, "*Allah hedefimiz, Peygamber liderimiz, Kuran anayasamız, cihad yolumuz ve Allah davası yolunda ölmek en yüce ülkümüzdür*" diyordu.

Bu amaca uygun olarak, sosyal yardımlaşma ve dayanışma çalışmalarına ağırlık verildi. *Bacılar ve biraderlere*, Kuran ve ibadet eğitimi yanında, okullar açıldı, bir tür modern izci kuruluşu kuruldu, işçiler için gece okulları, devlet hizmeti sınavlarına hazırlama dersaneleri açıldı. Kırsal kesimde sağlık ocakları, hastaneler kuruldu, çalışanlarına devletin ücretlerinden daha yüksek ücret, daha iyi sağlık sigortası ve tatil olanakları

İslamın devlet denetimine alınması, uluslararası İslamcı hareketin merkezileşmesini de zorunlu kılmaktadır. İslamcı bir devlet, devletin İslamcı olmayan yönlerinden kendini arındırmak zorundadır. Çünkü devletin din ve inançlar karşısındaki yansızlığıyla, bir başka anlatımla, laik yapısıyla uzlaşmaz bir çelişki içerisindedir. Bir başka uzlaşmaz çelişkisi de, devletin ulusal niteliğindedir.

Müslüman Kardeşler (MK), 1936'da Alman Nazi gençlik örgütünün Nürnberg toplantısına, "kardeş örgüt" olarak katıldılar. MK'nin kurucusu Hasan el-Banna, Hitler'e ve Goebbels'e hayranlık duyuyordu. *Müslüman Kardeşler*'in önemli dini liderlerinden Amin el-Hüseyin, Nazilerin maaşlı görevlisiydi. Alman başkomutanının maaşının iki katını (ayda 50 bin mark) alan müftü Hüseyin, aldığını fazlasıyla hak ediyordu.

sağlayan iş atölyeleri oluşturuldu. Haklarını korumaları için işçilere çalışma yasaları öğretildi.

Her cami yanında erkek ve kız okulları açıyorlar, oluşturdukları izci örgütleriyle bedensel ve siyasal eğitim veriyorlardı.

Davva (Çağrı) adlı yayın organlarında sloganları dört hedefti: *Batı Hristiyanlığı, komünizm, Atatürk laikliği ve Siyonizm*.(5)

Hedef kitle, gençlik ve özellikle de öğrenci gençlikti. Ağırlık, gençlerin örgütlenmelerine veriliyordu. *İngiliz Kanal Şirketinin* desteğiyle gençlik kamplarında, gençler eğitildi. Okul ve sağlık hizmetleri, yoksullara yardım, kitlesel çalışmaların esasını oluşturur. Aynı tarz giyim, aynı yaşam tarzı, birbirleriyle evlenme, bu siyasetin ulusal ölçekte olduğu kadar, uluslararası ölçekte de, ortak paydalarıdır. Örneğin türban, bu hareketlerin ortak bayrağı olmuştur. Afganistan'da, Mısır'da, İran'da, Pakistan'da, Cezayir'de türban takmayanların yüzlerine kezzap atılması, saçlarının kesilme-

si vb gibi eylemler, çok yaygın olan uygulamalardır.

Ama zaman içerisinde, *Müslüman Kardeşler*, İngilizlerden uzaklaşarak, Nazizme yöneldiler ve Nazi örgütlenme sistemini benimsediler. 1936'da Alman Nazi gençlik örgütünün Nürnberg toplantısına, "kardeş örgüt" olarak katıldılar. Banna, Hitler'e ve Goebbels'e hayranlık duyuyordu. Bu hayranlığın karşılığını Naziler parayla ödüyordu.(6)

İslami toplumda siyasi partilere, işçi sendikalarına gerek kalmayacağından, bunların yaratacağı sosyal gerginlik ve bölünmüşlük de olmayacaktı.

Müslüman Kardeşler'in önemli dini liderlerinden, 1921'den Savaş sonuna kadar Filistin Baş Müftülüğü yapan Hac Amin el-Hüseyin, Nazilerin maaşlı görevlisiydi. Alman başkomutanının maaşının iki katını (ayda 50 bin mark) alan müftü Hüseyin, aldığını fazlasıyla hak ediyordu.

Filistin Baş Müftüsü Hac Amin al-Hüseyin Hitler'in Ortadoğu temsilcisiydi ve Goebbels emrinde çalışıyordu.

Hitler'in has adamı, Goebbels'in gözdesi olan, Baş Müftü Amin el-Hüseyin, Balkan Müslümanları arasında çalışmalar yapmış, SS Nazi birlikleri oluşturmuştu. En büyük SS Nazi birliği "Hançer" adıyla bilinen 13. tümen, Bosna'da

örgütlenmişti. Kama adıyla bilinen 23. tümen Arnavutlardan, 21. tümen Hırvatlardan oluşuyordu. Türkiye'deki İslamcılarının kahraman ilan ettikleri, yeminli bir Mustafa Kemal düşmanı olan Alia İzzet Begoviç, Hançer tümeninin içinde yer almış, savaş suçlusuz olarak yargılanıp, üç yıl hapiste kalmıştır.

II. Dünya Savaşı sonunda, MK üye sayısı 2 milyona ulaşmıştı. Savaş sonrası bu düzenek ağı, yeniden İngiliz gizli servislerinin eline geçti. Yargılamak yerine, İngilizler bunları kiraladılar. Bütün Müslüman Kardeşler ve Arap kökenli savaş suçlusuz Nazileri Mısır'a getirdiler, özel görevler için, üç yıl eğittiler.

Fransızlar da boş durmadı, İngilizlerle işbirliğine girişti, Müftüyü yargılamaktan kurtarmak için, Mısır'a kaçırdılar.

Savaş sonrası, Mısır'da üslenen MK, siyasal yöntem olarak, şiddet ve terörü seçmişti. Milliyetçi ve solcu olarak bilinenlere karşı suikastlar düzenlendi. 1949'da Mısır başbakanını öldürdüler. 1952'de Kahire'yi ateşe verdiler. Gece kulübü, otel, tiyatro, sinema, restoranların bulunduğu 750 bina yakıldı.

Hareketin ideologu Seyyid Kutub, İslam şeriatı yasalarıyla yönetilmeyen rejimlerin yıkılması gerektiğini söylüyordu. Önceleri destekledikleri Nasır'a suikast

Müslüman Kardeşler'in önemli dini liderlerinden Hac Amin el-Hüseyin, Nazi ordusunun Boşnak gönüllülerini Hitler selamıyla teftiş ederken... (1943)

düzenlediler. İlk girişimde Kutub yakalanarak 25 yıla mahkûm edildi, ama affedildi. İkinci girişimde, kardeşi Muhammed Kutub'la idama mahkûm edildiler. Seyyid Kutub idam edildi, kardeşi affedildi ve Suudi Arabistan'a sığındı.

MK, Nasır tarafından dağıtılınca (1955), karargâhını Londra ve Cenevre'ye taşıdı. Almanya'ya ilk gelen *Müslüman Kardeşlerden* biri, Hasan el Banna'nın sekreteri ve damadı Sait Ramazan'dır. Ramazan 1948'de Filistin'de *Müslüman Kardeşleri* örgütledikten sonra, 1958'de Cenevre'ye geldi ve Almanya'da *İslamische Gemeinschaft Deutschland* (Almanya İslam Cemiyeti, IGD) yi kurdu. 1958–68 arasında cemiyetin başkanlığını yürüttü. Örgüt Almanya'daki üç büyük örgütten biriydi.

Sait Ramazan, MK hareketinin siyasal doğrultusunu Batıya yönlendirdi. 1953 yılında Beyaz Saray'da Eisenhower'in akşam sofrasını şereflendirdi.(7) Bu yalnızca bir tanışma yemeği değildi. İslamcı siyasetin İngilizlerle, Amerikalılar arasındaki devir teslim şöleniydi.

Amerikalılarla ilişkiler el-Banna zamanında kurulmuştu. 1940'ların sonlarında Kahire'deki Amerikan diplomatları Banna ile "düzenli toplantılar" yapıyor, onu "pek cana yakın" buluyorlar ve örgütünü "ılımlı" ve "olumlu" bir güç olarak değerlendiriyorlardı.(8)

Ramazan, Suudların büyük desteğini gören, Dünya İslam Birliğinin (1962) kurucularından biriydi. Öteki kurucular arasında Pakistanlı Mavdudi, *Müslüman Kardeşlerin* önderlerinden, Goebbels'in gözbebeği, Filistin Müftüsü Hacı Amin el Hüseyin, Suudi Arabistan Baş Müftüsü Muhammed ibn İbrahim el Şeyh vb. vardı. Bu örgüt, arkasındaki maddi güç sayesinde, dünyadaki bütün İslamcı hareketleri denetleyebiliyordu. Ramazan, Cenevre'de *İslam Merkezini* kurdu. Oğlu Hani Ramazan'ı merkezin başına, öteki oğlu Tarık Ramazan'ı yönetim kuruluna getirdi.

İsviçre'de yaşayan Tarık Ramazan'ın sivil toplum örgütlerinin seçkin bir davetlisi olarak, Türkiye'de ağırlandığını biliyoruz.

İhvan'ın kurucu önderi al Banna'nın, henüz 1940'larda ABD'li diplomatlarla irtibata geçtiği bilinmektedir.

Sait Ramazan on yıl IGD'nin başında bulunduktan sonra, yerine Pakistanlı Fazıl Yazdan geçti. Daha sonra İtalyan uyruklu, Suriyeli Galep Himmet yönetime geçti. Himmet İtalya, Avusturya, Almanya, İsviçre, ABD arasında mekik dokudu. Himmet Bank el-Takva'nın kurucusuydu. Bu bankanın *Müslüman Kardeşleri*'nin

Amerikalılarla ilişkiler henüz el-Banna zamanında kurulmuştu. 1940'ların sonlarında Kahire'deki Amerikan diplomatları Banna ile "düzenli toplantılar" yapıyor, onu "pek cana yakın" buluyorlar ve örgütünü "ılımlı" ve "olumlu" bir güç olarak değerlendiriyorlardı. Sait Ramazan ise, MK hareketinin siyasal doğrultusunu tamamen Batıya yönlendirdi. 1953 yılında Beyaz Saray'da Eisenhower'in akşam sofrasını şereflendirdi.

bankası olduğu, 1990'lardan beri Hamas, FIS gibi İslamcı örgütlere parasal destekler sağladığı, İtalyan haberalma örgütü tarafından doğrulanmıştır.(9)

Bugün IGD'nin gerçek gücü Almanya'daki gençlik ve öğrenci örgütleriyle ilişkiler, destek ve işbirliğinde görülmektedir. *Müslüman Kardeşlerden Zayat*'ın görevlendirilmesiyle, gençlik örgütlerinin önemi artmıştır. Özellikle ikinci kuşak ve sonrası gençler ana hedef seçilmiştir.

Bu örgütlerin *Vahhabizmi egemen kılmayı* amaçlayan ve Suudların desteğindeki *Dünya Müslüman Gençlik Asamblesi* (WAMY) ile de ilişki içerisindedir. Örgüt "Müslüman gençleri İslamcı sistemin bütün öteki sistemlerden üstün olduğuna inancıyla donatmak" amacına yönelmiştir ve çok büyük kaynaklara sahip, dünyanın en büyük örgütüdür. *Asamble* ise *Dünya Müslüman Birliği*'nin kanatları altındadır.(10)

Meckenheim polisi Zayat'ın *Institut Européen des Sciences Humaines*, Avrupa'da imam yetiştiren Fransız okulu ile de yakın ilişkide olduğunu saptamıştır. Bu okulda radikal din adamları ders vermektedir.

IGD'nin başında bulunan Himmet, 1960'da Suud kralı Faht'ın maddi desteğiyle *Münih İslam Merkezi*'ni kurdu. *Müslüman Kardeşlerin* en önemli karar-gâhı haline gelen bu merkez, El İslam adlı yayın organında laik devlet sistemini reddediyor, Almanya'da yaşayan müslümanların şeriat koşullarında yaşamları gerektiğini savunuyor. Bu merkez, IGD'nin (Alman İslam Cemiyeti) Almanya'da otuz kentteki merkezlerin en etkili olanıdır. Almanya'daki İslamcı bütün örgütler de bu merkezin denetimi altındadır(11)

Bugün IGD'nin gerçek gücü Almanya'daki gençlik ve öğrenci örgütleriyle ilişkiler, destek ve işbirliğinde görülmektedir. *Müslüman Kardeşlerden Zayat*'ın örgütte görevlendirilmesiyle, gençlik örgütlerinin önemi artmıştır. Özellikle ikinci kuşak ve sonrası gençler ana hedef seçilmiştir.

MK, yalnızca İslam dünyasında değil, ABD'de, özellikle de 1960'larda baş-

Alman istihbarat örgütü, Türk göçmenler arasında faaliyet gösteren İslamcı örgütlerin Batı değerlerine bağlı gibi görünseler de, "amaçlarının Türkiye'deki laik sistemi yıkarak, yerine İslamcı bir sistemi yerleştirmek" olduğunu belirtmektedir.

layarak, Avrupa'da çok etkili bir hareket haline gelmiştir. Başta Almanya olmak üzere, Avrupa'daki her ülkede camiler, yardım kuruluşları ve İslamcı dernekler ağı ile örgütlenmişlerdi.(12)

MK, eski ilişkilere dayanarak, Almanya'da kolay örgütlenmişlerdi. Bir başka neden de, Almanya'nın, ilk ve en yoğun göçmen işçi alan ülke olmasıydı. Türkler bu göçmen işçilerin başında geliyordu. Dil bilmeyen bu yabancı Müslümanlarla bağlantı kurmak, *Biraderler* için çok kolay oluyordu. Resmi makamlarla ilişki kurmada bunlar yardımcı oluyorlardı. Resmi makamlar da bu bağlamda bir sorun olduğunda, *Biraderlere* başvuruyordu.

Örgüt, Almanya'daki Türk göçmenlerinin "İslamcı kimliklerini koruyarak" haklarını savunduğunu öne sürüyor.(13) Ama Almanya iç haberalma örgütü, *Bundesverfassungsschutz*, yıllık raporlarında, Batı değerlerine ve demokrasiye bağlı bir örgüt olduğunu öne sürse de, "yabancı aşırı örgütlerden" olduğu, "Batının temel değerlerini savunuyor görüntüsü altında, amaçlarının Türkiye'deki laik sistemi yıkarak, yerine İslamcı bir sistemi yerleştirmek" olduğunu belirtmektedir.(14)

Suudların sınırsız desteğini alan *Müslüman Kardeşler*, yalnızca Almanya'da örgütlenmekle kalmamışlar, bütün

Avrupa'da etkinliklerini artırmışlardır. Almanya'da bin, Fransa'da bin, İngiltere'de beş yüz cami, MK'lerin denetimi altındadır. Alman makamlarına göre, Suudlar, çoğu vakıflar olmak üzere, yurtdışı örgütlere yılda 4 milyar dolar harcamaktadır. Örneğin Fransa'da aşırılığ ile bilinen *Union des Organisations Islamiques de France (Fransa İslam Örgütleri Birliği)* hükümetin kurduğu *İslam Konseyi*'nde en etkili örgüt olarak yer almıştır. İtalya'da gene aşırılığ ile tanınan *Unione delle Comunita' ed Organizzazioni Islamiche in Italia* (İtalyan İslam toplulukları ve Örgütleri Birliği) İtalya'da İslami konularda hükümetin danıştığı tek örgüttür.

MK, Avrupa'yı önemli bir hedef seçmiştir. Avrupa, ABD'den farklı olarak, bünyesinde taşıdığı azımsanmayacak Müslüman bir göçmen kitlesi barındırması nedeniyle, bu gelişmelerden rahatsız olmaya başlamıştır. Bu bağlamda, daha şimdiden birçok sorunla karşı karşıyadır. Yaşlı Hristiyan Avrupa'nın nüfusu hızla artan, ayrışık bir Müslüman topluluğunu bünyesinde özümseyerek, kültürüne katması, çözmesi gereken karmaşık, zor bir sorundur.

Öte yandan, "cemaat" özelliğini koruyan, ayrışık bir topluluk olarak kalmasını amaçlayan İslamcı örgütler ise, bütünleşmeye giden Avrupa karşısında, kendisi de bütünleşmeye yöneldi. *Avrupa İslam*

Federasyonu Örgütü böyle oluşturuldu.

MK, *İslamische Gemeinschaft Deutschland* örgütü benzeri bir örgütlenmeyi, Avrupa ölçeğinde gerçekleştirmek için, 1996 Haziran'ında İsveç, Fransa ve İngiltere gençlik örgütlerini birleştiren *Avrupa İslam Federasyonunu ve Dünya İslam Gençlik Birliği*'ni kurdu. Ardından, on bir ülkeden otuz beş delegeyi Leicester'de toplayarak merkezi Brüksel seçilen *Avrupa Müslüman Gençliği ve Öğrenci Forumu*'nu oluşturdu. İlk başkanlığını İbrahim el Zayat üstlendi. Forum, "26 değişik ülkeden 42 ulusal ve uluslararası örgütün bir araya getirilmesiyle"(15) oluşturuldu.

Alman otoritelerinin en büyük kuşkuyla gözledikleri faaliyetlerin başında, Zayat'ın Milli Görüş yetkilileriyle girdiği mali ilişkilerdir. 30 bin üyesi, 100 bin sempatzanı olduğu söylenen bu örgüt, Almanya'daki Türk göçmenlerinin "İslamcı kimliklerini koruyarak" haklarını savunduğunu öne sürüyor.(16)

IGD ve *Milli Görüş*'ün, geniş mali olanaklarıyla, ellerindeki camilerin sosyal hizmetler sundukları, konferanslar düzenledikleri, ülke ölçeğinde yayınlar dağıttıkları Almanya'daki müslüman topluluğunun tümünün resmi temsilcisi olmak ve

Suudların sınırsız desteğini alan *Müslüman Kardeşler*, yalnızca Almanya'da örgütlenmekle kalmamışlar, bütün Avrupa'da etkinliklerini artırmışlardır. Almanya'da bin, Fransa'da bin, İngiltere'de beş yüz cami, MK'lerin denetimi altındadır.

Alman makamlarına göre, Suudlar, çoğu vakıflar olmak üzere, yurtdışı örgütlere yılda 4 milyar dolar harcamaktadır.

11 Eylül 2001 *İkiz Kuleler* saldırısı, radikal İslamın cüretinin boyutlarını göstermeye yetti. Saldırıya katılan 19 kişinin 15'i Suud kökenliydi. Ama nedense, radikal İslamcılarla kanlı bıçaklı olan, laik Saddam ve Suriye, hedef gösterildi. Kaldı ki Bush ailesi, Bin Ladin'e Saddam Hüseyin'den de, Beşşar Esad'dan da daha yakındı. Oğul Bush, Osma bin Ladin'in ağabeyi ile Teksas'ta ortaklaşa bir petrol şirketi bile kurmuşlardı.

siyasal etkinliğini artırmak yolunda yoğun çaba gösterdikleri, Hessen *Anayasayı Koruma Bürosu (Landesverfassungsschutz)* tarafından belirtilmektedir(17)

MK'in ipleri *ABD*'nin eline geçince, hareket, Suudi Arabistan'da en güvenli sığınağı ve finansal kaynağı bulmuş oldu. *CIA*'nın elinde, Ortadoğu'da *komünist, sol ve ulusalcı* hareketlere karşı, en örgütlü ve en kararlı siyasal bir güç oluşturuldu.

Daha sonra "*yeşil kuşağa*" evirilen bu politikalar, Sovyetler'in dağılmasına kadar sürdürüldü.

11 Eylül 2001 *İkiz Kuleler* saldırısı, radikal İslamın cüretinin boyutlarını göstermeye yetti. *ABD* kalbinden vurulmuş, üç bin kişi yaşamını kaybetmişti. Bu azgınlığın bir karşılığı olmalıydı.

Bugün bile pek çok soruyu yanıtsız bırakan bu olay, "*Arap Baharı*"nı ateşleyen ilk kıvılcım oldu.

Saldırıya katılan 19 kişinin 15'i Suud kökenliydi. Ama nedense, radikal İslamcılarla kanlı bıçaklı olan, laik Saddam ve

Suriye, hedef gösterildi. Kaldı ki Bush ailesi, Bin Ladin'e Saddam Hüseyin'den de, Beşşar Esad'dan da daha yakındı. Oğul Bush, Osma bin Ladin'in ağabeyi ile Teksas'ta ortaklaşa bir petrol şirketi bile kurmuşlardı.

İslam, bölgesel politikaların biçimlenişinde en devindirici güç haline gelmişti. Bütün bu politikaların gerçekleştirilmesinde *MK* merkeze yerleştirilmişti. Kuşkusuz, bu politikaların güncelleştirilmesi gerekiyordu. "*Yeşil Kuşak*", yerin "*İlimli İslama*" terk edecekti.

"*İlimli İslam*," tıpkı "*Yeşil Kuşak*" gibi, uluslararası siyasal bir kavram olarak öne sürüldü. "*Yeşil Kuşak*" sosyalist sisteme karşı geliştirilen bir stratejiydi, "*İlimli İslam*" küreselleşmenin stratejisi oldu. "*Yeşil Kuşak*", sosyalist sistemin kuşatma harekâtıydı, "*İlimli İslam*", İslam dünyasının kendini kuşatma harekâtı oldu.

İkisinde de, *devletin İslamı*, küreselleşme politikalarının etkili aracı haline geldi. *İslamın otoritesi, devletin otoritesi* ne evirildi.

MK'in siyasal tavırlarındaki esneklik son derece ilginçtir. Mısır'da Faruk başa geçince onu desteklemişlerdi. Nasır'ın darbesini alkışladılar, Nasır Batı'ya kafa tutunca muhalefete geçtiler, iki suikast girişimi sonuçsuz kalınca da, liderleri hapse atıldı, kaçabilenler, Suudi Arabistan'a sığındı.

Mısır'ın ulusalcı lideri Nasır (ortada), Bağlantısızlar Hareketi'nin liderleri Hindistanlı Nehru, Ganalı Nkrumah, Endonezyalı Sukarno ve Yugoslav Tito ile birlikte... Batıya kafa tutan Nasır, karşısında Müslüman Kardeşler terörünü bulmuştu.

Nasır'ın ölümüyle, iktidara gelen Enver Sedat, *MK*'nin askeri kanadından gelmişti. İktidara gelince, af ilan ederek, hapisteki *Biraderleri* çıkardı. *İhvan* gençlik hareketinin arkasında durarak, üniversitelerde Nasırcı, solcu, milliyetçilerin egemenliğine son verdi. İktidarı döneminde 1000 cami yaptırdı. Ama *İhvan*'ın parti kurmasına izin vermediği için, Enver Sedat canından oldu.

Mübarek başa geçince de, *İhvan*'dan destek gördü. Ama *İhvan* isteklerini kabul ettiremeyince, bir süre sonra, araları bozuldu. 1990 yılında cezaevindeki *MK* militanlarını serbest bırakarak Türkiye'ye postaladı. Mübarek, otuz yıl, *MK* tehlikesini bahane ederek, baskıcı iktidarını sürdürdü.

İslam dünyasında, *Müslüman Kardeşlerin* başını çektiği politikalar, yüzü geriye dönük, Dört Halife dönemine özlem duyan, tutucu politiklardır. O nedenle, bunu "*diriliş*" olarak nitelemeleri de raslantı değildir.

Onlar, İslami kuralların hüküm sürdüğü, "*dar-ul İslam*"da yaşamak isterler, "*dar-ul harp*" onlar için "*cihad*" âlemidir. O âlemin de "*dar-ul İslam*" olması için savaşmak gereklidir. *Sapkınlara, kâfirlerle* karşı cihad bir yükümlülüktür. Bu savaş, aynı ulustan, aynı kavimden, aynı aileden de olsa, İslami yaşamın dışında olanlara karşı yürütülmelidir. Örneğin Humeyni, ana-babaların "*rejime karşı*

olan çocuklarını ihbar etmelerini” söylüyor, “dine saygısızlık edenleri öldürülmeleri gerektiği” yolunda fetvalar veriyordu.

Bu yaklaşımın en önde gelen ideologu olan Seyyid Kutb'a göre, laiklerin yaşadığı bir toplum, Müslüman olduğunu söylese de, dar-ul harp'tir. Ona göre laikler ve Müslümanlar aynı toplumda barış içerisinde bir arada yaşayamaz.

Değişik ülkelerde, İslamcı partilerin strateji ve taktisel benzerlikleri, aralarındaki dayanışma ve ilişkilerin boyutlarını sergilemesi yönünden, ilgi çekicidir.

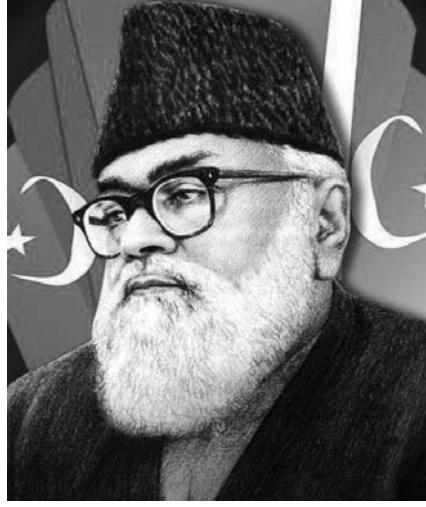
Fas'ta *Adalet ve Kalkınma Partisi*, Mısır'da *Özgürlük ve Adalet Partisi*, Libya *Adalet ve Kalkınma Partisi*, Türkiye'de *AKP*, isim benzerliğinin ötesinde, aynı dünya görüşlerini paylaşan siyasal partilerdir.

Geçmişindeki kötü izleri silmek için, kendine yeni sıfatlar ekleyen *MK* hareketi, uluslararası siyasal bir odak olma özelliğini güçlendiriyor. Bu durum, öteki siyasal partilerin iktidar yarışmasında, demokratik eşitliği engelleyen, küçümsemeyecek zorluklar yaratıyor.

İslamcı hareketler, ilkesel olarak demokrasiye karşıdır. Cezayir *İslam Kurtuluş Cephesi* liderlerinden Ali Benhac, demokrasinin “*küfür*” olduğunu vurgulamaktadır. Sudan İslamcı lideri, Sorbonne hukuk doktoru Hasan el-Turabi, insan haklarının “*Batıdan ithal*” bir kavram olduğunu, ona “*Müslümanların ihtiyacı olmadığını*” söylemiştir.

MK hareketinin önemli ideologlarından Pakistanlı Mavdudi, demokrasinin, toplumu *kaosa, hırsa, çete yönetimine* sürüklediği, ulusalcılığın *putperestlik* olduğu inancındadır. Mavdudi, “*cihad*”ı İslamın temel ilkesi olarak savunmuştur. “*Demokrasi*” *MK* anlayışında siyasal amaca ulaşmanın bir aracı olarak kabul görüyor, siyasal bir kavram ya da bir değer olarak değil. Tayyip Erdoğan'ın “*demokrasi treni*” benzetmesini anımsamaya gerek yok.

Demokrasinin dinle bağdaşmazlığı gerçeği bir yana, bütün dinci yönetimlerde yaşanan değişmez bir kural daha

Cihadı “İslamın temel ilkesi” sayan Pakistanlı Mavdudi, demokrasinin, toplumu “kaosa, hırsa, çete yönetimine” sürüklediği, ulusalcılığın “putperestlik olduğu” inancındadır.

vardır. *Bünyesinde değişik mezhep ve dinleri barındıran bir devlet, öteki mezhep ve dinleri baskı altına almadıkça, dinci bir devlet kimliğiyle ayakta duramaz* (Marx). Buna bağlı olarak, kimliğini

Din, devletle bağlaştırdıkça, manevi boyutlarını yitirir.

Bütün İslamcı hareketler, teolojik derinliği olmayan, İslamın özünden çok, biçimine ağırlık veren, “*alaylı*” kimseler tarafından yönetilmektedir.

Tıpkı Naziler gibi, giyim kuşam, toplu davranış ve ilişkiler (türban, uzun pardösü, sakal, toplu namaz vb. gibi), belirli kalıplar ve kurallar çerçevesinde yürütülür.

Bu, kendi aralarındaki iletişimi olduğu kadar, yığınlarla iletişimi de kolaylaştıran siyasal ve simgesel bir seçimdir.

dinle tanımlayan bir devlette, “*laiklik*”ten de söz edilemez.

Din, devletle bağlaştırdıkça, kendi ruhunu, manevi boyutlarını, derinliğini yitirir. Bu koşullarda *teolojik* içerik ikincil plana itilir. Dahası teolojiyi önceleyenler, öldürülmüş ya da siyasal baskı ve işkençe görmüşlerdir. Kuşkusuz bu, teolojik bağlamda “*İslam devleti*”nden çok farklı bir yaklaşımdır.

Bu yaklaşımdan ötürü, bütün İslamcı hareketler, teolojik derinliği olmayan, İslamın özünden çok, biçimine ağırlık veren, “*alaylı*” kimseler tarafından yönetilmektedir. Tıpkı Naziler gibi, giyim kuşam, toplu davranış ve ilişkiler (türban, uzun pardösü, sakal, toplu namaz vb. gibi), belirli kalıplar ve kurallar çerçevesinde yürütülür. Bu, kendi aralarındaki iletişimi olduğu kadar, yığınlarla iletişimi de kolaylaştıran siyasal ve simgesel bir seçimdir.

Yakından bakıldığında, dinler arasında olduğu kadar, dinlerin kendi içlerindeki çelişkiler, teolojik olmaktan çok, siyasal ve toplumsal çelişkilerdir. Din bu bağlamda, çatışmaların *nedeni* olmamış, *aracı* olmuştur.

Dinin siyasallaşması, siyasetin dinselikleşmesiyle sonuçlandı ve birincide din siyaseti yönlendirirken, ikincide siyaset dini yönlendirir oldu, sonunda din kendi işlevinden de uzaklaşarak, dünyevi hayatın her yönünü biçimlendiren, maddi bir güce dönüştü.

Müslüman Kardeşler'in Türkiye ilişkisi

İslamcı hareketlerin Türkiye Cumhuriyeti ve onun lideri Mustafa Kemal'e düşmanlığının kökleri Vahhabiliğin başlangıç dönemine kadar uzanır. Halifeliği kaldırmış, laik bir Türkiye, *Müslüman Kardeşler* ideolojisinin birincil hedefi olmuştur.

Hasan al Banna'nın büyük ölçüde etkilendiği Raşid Rida, İngilizlerin desteğiyle yayınladığı *Işık Evi* dergisinde şöyle yazmıştı:

2007 ilkbahar sonlarında Bonn'da Ortadoğu ve Irak konulu bir toplantıda Amerikan askeri yetkilisi, hedefi göstermişti: *"Radikal İslama karşı ılımlı Müslümanları kullanacağız. Bunun başında da Atatürk'ün Türkiye'si geliyor."* Gerçekten de, *"Atatürk Türkiye'sini"* çözmeden, İslamcılığı Ortadoğu'da etkin bir ideoloji haline getirmek olanaksızdır. Türkiye'nin yakın tarihi, ulusalcılık ve laiklik karşısında, İslamcılık ve ümmetçilik ekseninde oluşmuştur.

"Arabistan'da İbn Suud'un Vahhabi hükümdarlığının oluşumuyla yeni bir umut yıldızı doğdu. Suud hükümeti Osmanlı'nın yıkılışı ve Türk hükümetinin dinsiz bir hükümete dönüşmesinden bu yana, bugün dünyanın en büyük Müslüman gücü olmuştur. Bu hükümet, din düşmanlığı ve zararlı yenilikleri kabul etmeyen ve sünnete yardımcı olacak tek güçtür."(18)

Seyyid Kutub'a göre, Batılı güçler, İslamdan kurtulmak için M. Kemal'i öne sürmüşlerdir. Humeyni, öncelikli olarak iki düşman seçmiştir; Suud hanedanlığı ve despot Türk laikliği. *Laik TC* yıkılacak, yerine *"Müslüman Türkiye"* kurulacaktır. Bunun Türkiye'deki yansıması, *"İran'da Humeyni, Türkiye'de Erbakan!"* sloganı olmuştu.

12 Mart, 12 Eylül askeri darbeleri, İslamcı hareketleri siyasal alana taşıdı. 12 Eylül yönetimi imam hatip okullarının sayısını ikiye katladı. Daha da önemlisi, yurtdışında görevli 444 imamın maaşlarını Suudlar ödüyordu.

Bu darbeler, yalnızca solcuları temizleyip İslamcı hareketin önünü açmakla kalmadı, taşıdığı tarihsel misyonun mezar kazıcılık görevini de bizzat üstlenmiş oldu.

The New York Times, 1993 yılında şunları yazıyordu:

"Cezayir, Mısır, Yemen, Tunus, Ürdün, Türkiye ve Müslüman ağırlıklı öteki ülkelerde yönetimi devirmek için Afganistan'ı üs olarak kullanan binlerce İslamcı militan, şiddete dayalı gizli faaliyet yürütüyorlar."(19)

2007 ilkbahar sonlarında Bonn'da Ortadoğu ve Irak konulu bir toplantıda Amerikan askeri yetkilisi, hedefi göstermişti: *"Radikal İslama karşı ılımlı Müslümanları kullanacağız. Bunun başında da Atatürk'ün Türkiye'si geliyor."*(20)

Gerçekten de, *"Atatürk Türkiye'sini"* çözmeden, İslamcılığı Ortadoğu'da etkin bir ideoloji haline getirmek olanaksızdır.

Türkiye'nin yakın tarihi, ulusalcılık ve laiklik karşısında, İslamcılık ve ümmetçilik ekseninde oluşmuştur.

Müslüman Kardeşler'in Türkiye ile bağlantısı *Milli Türk Talebe Birliğinin* (MTTB) altmışlı yıllarına kadar uzanır. MTTB'nin yerine geçen ve kısa sürede 1800 şube ve 350 bin üyeye ulaşan Milli Gençlik Teşkilatıyla ilişkiler, *Milli Görüş* Teşkilatının 1985 yılında Köln'de kurulmasıyla üst düzeylere ulaştı.

Türkiye'de İslamcılığın dönüm noktalarından biri, 12 Eylül Amerikancı faşist darbesiyle birlikte imam hatip okullarının sayısının ikiye katlanmasıdır.

Avrupa'da yaşayan 5–6 milyon Müslümanın büyük çoğunluğunu Türkiye'den gidenler oluşturmaktadır. *Milli Görüş*'ün yurtdışı örgütlenmeleri MK aracılığıyla gerçekleşti. Alman MK lideri İbrahim el Zayat Erbakan'ın yeğeniyle evlidir. El Zayat'ın Alman *Milli Görüş* Genel Sekreteriyle iş ortaklığı vardır. Zayat Mısır'da MK örgütü mensubu olarak, yokluğunda 10 yıl hapis cezası almıştı.

Milli Görüş Teşkilatı Alman istihbaratınca yakından izleniyor. *Milli Görüş*'ün Almanya'da 300 cami ve derneği bulunuyor.(21) Alman polisi vergi kaçırdığı şüphesiyle Milli Görüş'ün merkezi ve 30'a yakın teşkilatına baskın düzenlemişti.(22)

Erbakan'a, 1998 yılında *Kuzey Amerika Müslüman Cemiyeti*'nden İslama yaptığı hizmetlerinin karşılığı olarak, onur nişanı verilmişti. Bu örgüt, MK ile ilişkisinden ötürü, ABD anti-terör örgütü tarafından kovuşturulmuştur. Örgütün yönetiminde şura üyesi olarak, Yusuf Kavakçı vardı. Yusuf Kavakçı, Dallas Merkez Camii imamıdır. Kızı Merve Kavakçı, örgütün etkin militanlarından biridir. 1999 seçimlerinde Fazilet Partisi İstanbul milletvekili olarak meclise taşınmıştı.

Milli Görüş ve *IGD*, pek çok konuda ortak hareket ediyorlar. Alman otoritelerinin en büyük kuşkuyla gözledikleri faaliyetlerin başında, Zayat'ın *Milli Görüş*

yetkilileriyle girdiği mali ilişkilerdir. Almanya'da 30 bin üyesi, 100 bin sempozyanı olduğu söylenen bu örgüt, Alman makamlarına göre, 323'ü Almanya'da olmak üzere, Avrupa'da kontrol ettiği cami ayısı 514'tür.(23)

Lüneburg Üniversitesi'nde siyaset bilimi profesörü ve karşı casusluk ve İslam terörü konusunda uzman Udo Ulkotte, Erbakanlar ve Zayatların Almanya'daki Türk ve Arap topluluklarını köktencilğe yönlentecek hareketlere öncülük ettiklerini vurguluyor.(24)

AKP, İslam Dünyasını, İslamiyetin Avrupa'ya Türkiye'nin yayacağına inandırmıştır ve bu bağlamda İslamcı örgütlerden büyük destek almaktadır.

Erdoğan ise, 1970'lerde Vahhabilerin kurdurduğu *Dünya İslam Gençlik Birliği* ile yakın ilişki içerisinde. Erdoğan, eski Mısır MK Yüksek Şurası başında bulunan Akif, Malezya lideri Enver İbrahim ve Suudlu işadamı ve teröristlere yardımcılarındaki otürü, BM'lerin kara listesinde bulunan Yasin Abdullah Kadı ile yakın bağları vardır.

Müslüman Kardeşler'in İngiltere sözcülüğünü yapmakta olan Kemal el-Helbavi, Suudlar tarafından kurulan *Dünya İslam Gençlik Birliği*'ni yönetmek için 1972 yılında Suudi Arabistan'a gitmiş, on yıl bu örgütün başında kalmış, bu dönemde, Afganlı Burhanettin Rabbani, Malezyalı Enver İbrahim ve Tayyip Erdoğan ile sıkı ilişkileri olduğunu söylemiştir. Aynı kişi, daha sonraki on yılda (1982–1994) *Müslüman Kardeşler*'in Afganistan sorumlusu olmuştur.

Erdoğan 1976 yılında, henüz daha imam hatip öğrencisiyken, Milli Selamet Partisi'nin Gençlik Kolları'nın başına geçerek, siyasal yaşamına başlamıştı.

Belediye Başkanlığı döneminde, İstanbul, MK hareketinin merkezi konumuna gelmiştir. İslamcı hareketin uluslararası toplantılarına sık sık ev sahipliği yapmaktadır. Dünya İslam *Alimleri* lideri Yusuf Kardavi, bu toplantıların seçkin konudur.

El Cezire televizyonun baş danışmanı Kardavi, homoseksüellerin öldürülme-

El Kaide bağlantılı Yasin el Kadı'nın oğlu Muaz Kadioğlu, Bilal Erdoğan ve Usame Kutup. AKP döneminde Türk vatandaşı olan Usame Kutup, "despot Türk laikliğini yıkmayı" savunan İslamcı Seyyid Kutub'un yeğeni!

leri gerektiğini, kadınların dövülmesinin İslama uygun olduğunu savunan fanatik, eski bir MK militanıdır. Şu sözler ona aittir: "Mısır Müslümandır, Firavunların, piramitlerin, sinemaların, tiyatroların ülkesi değildir... İslam cemaatinin gençliği Mısır'ın gerçek temsilcileridir. Mısır çıp-

Erdoğan'ın Belediye Başkanlığı döneminde Dünya İslam Alimleri lideri Yusuf Kardavi sık sık İstanbul'a gelmiştir. El Cezire televizyonun baş danışmanı Kardavi, homoseksüellerin öldürülmeleri gerektiğini, kadınların dövülmesinin İslama uygun olduğunu savunan fanatik, eski bir MK militanıdır. Şu sözler ona aittir: "Mısır Müslümandır, Firavunların, piramitlerin, sinemaların, tiyatroların ülkesi değildir..."

lak kadınların değil, örtünen kadınların ülkesidir."

Kardavi'nin 2008'de İngiltere'ye, 2012'de Fransa'ya girmesi yasaklanmıştır.

Yasin el Kadı ABD'nin terörist listesinde aranan biriydi. Türkiye'ye sığındı. Erdoğan ailesiyle ticari ortaklıklara girişti. ABD iadesini istedi, Türkiye vermedi.

Erdoğan'a "amca" diyen, Bilal ve el Kadı ortaklığıyla bilinen, Başbakanlık korumalarıyla gezen, Usama bin Kutub, Seyyid Kutub'un kardeşi Muhammed Kutub'un oğludur.

El Kaide'nin örgütleyicilerinden Tarık Haşimi, Irak'ta idamla yargılanacakken, canını Türkiye'ye sığınarak kurtardı.

El Kaide'nin ilk dört kişisinden biri olan Süleyman Abu Ghaith, ABD tarafından arananlar listesinin başında gelmektedir. Bin Ladin'in kızı Fatma bin Ladin'le evlidir. ABD ajanları onu adım izliyordu. Uzun süre İran'da gizlendi. 2013 Ocak sonlarında, pasaportsuz olarak İran'dan Türkiye'ye giriş yaptı. Türk Hükümeti onu Ankara'da beş yıldızlı bir otele yerleştirdi. Belli ki Ghaith, Türk yetkililerle özel ilişki içerisindeydi.

ABD ajanları, oteldeki oda numarasını da vererek, Türk yetkililerinden şahsı tutuklayıp, ABD yetkililerine teslim edilmesini istediler. Erdoğan hükümeti, Süleyman Abu Ghaith'in pasaportsuz girişinden ötürü yargıç tarafından serbest bırakıldığını, Türkiye içerisinde başka bir suç işlemediğini, "demokratik bir ülkede" (!) suçsuz bir insanın tutuklanamayacağı itirazını yapıyordu. Ama ABD baskısını sürdürdü. Türk yetkililer, Kuveyt vatandaşı olan Ghaith'in oturma izni talebini reddetti ve Kuveyt'e iadesini istedi. Kuveyt kabul etmeyince, sınırdışı etmek zorunda kaldılar ve şahıs Amman havaalanında 4 Mart 1913'te yakalanarak, ABD'ye götürüldü. Şimdi orada yargılanıyor.

Bu olay, Washington-Ankara arasındaki gerginliğin bir başka nedeni oldu. Aynı günlerde (7 Şubat 2013) *MIT* başkanın ifadeye çağırılması, tutuklanacağına söylenmesi, rastlantı mıdır?

Kaddafi Libya'sında, elektrik, su, eğitim, sağlık parasızdı. Okuma yazma oranı %83'e yükselmişti. Yeni evlenene ev sahibi olmaları için devlet 50 bin dolar ödüyordu. İşgal, 50–60 bin insanın ölümüne ve 500 milyar dolarlık maddi zarara neden oldu. Libya'nın dış bankalarında dondurulan 150 milyar dolarının, 134 ton altının kimler tarafından yağmalandığını bilen yok! Fransız *Total* şirketi petrolün %30'unu, İngiliz *BP* %20'sini, İtalyan *ENI* de %15'ini paylaşıyor.

Öte yandan, kırsal kesimden kent varoşlarında kümelenen kırsal kesim, kimlik arayışına girerken, kimliğini İslamcılıkta bulmuştur.

Kuşkusuz 12 Mart ve 12 Eylül gibi iki darbenin ardından gelen iktidarların izledikleri liberal politikalar, toplumun orta ve alt sınıflarının yoksullaşmasına ve benzeri görülmedik işsizliğe neden olmuştur. Özellikle kentlerdeki kaldırımları dolduran aylak genç işsizler yığınının, sadaka ekonomisiyle lümpenleşmesi süreci, iktidarın oy deposu olarak varlığını çoğalarak sürdürmesini temel nedenlerinden biridir.

Marx'ı dinleyelim:

"Sermaye birikimi oranında, ücreti ister yüksek, ister düşük olsun, emekçinin payı, kaçınılmaz olarak daha da kötüleşecektir. Yasa eni sonu, birikimin boyutuna ya da gücüne göre, artı nüfusu ya da yedek sanayi ordusunu her zaman dengeleyecektir, bu yasa emekçiyi sermayeye Vulkan'ın

Prometeus'u kayaya mıhladığı gibi perçinleyecektir. Sermayenin birikimine denk düşen bir sefalet birikimi yaratacaktır. Zenginliğin birikimi bir uçta, onunla eş zamanlı olarak sefaletin, tükenmişliğin, köleliğin, cehaletin, gaddarlığın, zihinsel yozlaşmanın birikimi, öteki uçta."(25)

Tanığı olduğumuz süreç tam da budur.

Kendi yarattığı sadaka ekonomisine dayalı aylaklar kitlesi, iktidarın elinde "millet iradesine" dönüşünce, gücünü alacağı, "derin" bir "başka iktidar"ın ortamını da hazırlıyor. İktidarların politikasına yön verenler, o "derin iktidarın" kuytu-larına demir atanlar oluyor. Ürkek taciz atışlarıyla başlayan, sonra mevzi-i muharebelere evrilen ve bugün de topyekûn savaşa dönüşen senkronize bir saldırı, başka türlü açıklanabilir mi?

Arap Baharı ya da cehennem zebanileri

"Arap Baharı", Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında MK'nin iktidarlarını öngörü-yordu.

"Baharın" ilk ateşi Tunus'ta yakıldı. Hemen sempatik bir ad bulundu: *Yasemin Devrimi!*

Tunus, laik geleneği ve örgütlenme kültürüyle, yüzü Batıya (Fransa'ya) dönük Arap ülkelerinin başında gelir. *Genel*

İşçiler Sendikası, Arap ülkeleri arasında en güçlü sendikadır. İslamcı geleneğin en zayıf olduğu ülkelerden biridir. Ganuşu liderliğindeki *MK*, Tunus'ta kök salmamıştır.

Diktatör Zeynel Abidin yönetimi ülkeyi ekonomik bunalıma sürüklemişti. Yolsuzluk, rüşvet, baskı, halkı bıktırmıştı. Tunus'ta üniversite diplomalı işsizler, mezunların %25-30'unu oluşturuyordu. Felsefe doktoralarını benzin istasyonlarında, İngilizce öğretmenlerini çocuk bakıcılığı işlerinde görmek mümkündü.

Arap Baharı'nın Tunus'ta başlamış olması da bir rastlantı değildir. Devrim, sokaklarda, araba ile sebze satan, üniversite mezunu Muhammed Bouazizi'nin arabasına polislin el koyması sonucu kendini yakmasıyla başladı. Bouazizi, 4 Ocak 2010'da ölünce, halk meydanlara döküldü. Diktatör ülkeyi terk etti, bahar ateşi yakıldı, "devrim" gerçekleştirilmiş oldu!

İki partiyi yanına alarak koalisyon oluşturan İslamcı *El Nahar*, giderek daha baskıcı bir yönetim yoluna girdi. Persepolis filmi yayınladı diye, ülkenin ve Afrika'nın en etkili TV'sinin sahibinin evi ateşe verildi, yanmaktan zor kurtulan aile, canlarını Fransa'ya kaçmakla kurtarabilmişlerdi.

Demokratik Yurtseverler Partisi'nin genel sekreteri ve *Halk Cephesi'nin* önemli liderlerinden biri, Şükrü Belayid 6

İslamcıların şiddeti IŞİD'le sınırlı değil! Gericiliğe karşı mücadele eden Tunuslu Marksist-ulusalçı Şükrü Belayid, geçen yıl Müslüman Kardeşler militanlarınca öldürüldü.

İslamcıların "Hama katliamı" dedikleri ve Hafız Esad'ı suçladıkları olaylar, 1982'de gericilerin ayaklanarak Hama'daki Baas yetkilileri ve Alevileri katletmeleri üzerine başlamıştı...

Şubat 2013 tarihinde, evinin önünde öldürüldü. Gannuşi'nin İslamcılarının sabırlı olmaları gerektiği yolundaki telkinleri, MK yönetiminin baskılarını durduramıyordu,

Bahar ateşini NATO Libya'ya taşıdı. Libya dünya petrol rezervinin %3.5'una sahip, Afrika'nın en zengin petrol ülkesi. Varil bir dolara çıkarılıyordu. Avrupa petrolünün %85'ini sağlıyor. Gaz yatakları yönünden de çok zengin.

Daha da önemlisi, Sahra Çölü'nün altında yatan 5000 yıl yetecek tatlı su rezervlerinin varlığıdır. 30 milyar dolarlık bir proje ile büyük çiftlikler kurulacak, sular sahillere taşınacaktı. 4000 kilometre uzunluğunda ve 4 metre çapındaki beton borularla sular 1300 kuyudan çıkarılarak taşınmaya başlanmıştı. Suyun metre küp maliyeti 35 cent olarak hesaplandı. NATO hava saldırıları sonrasında, taşıyıcı şebekeler tahrip edildi, halk susuz bırakıldı.

Kaddafi Libya'sında, elektrik, su, eğitim, sağlık parasızdı. Okuma yazma oranı yüzde 83'e yükselmişti. Hastanın so-

Muhabirimiz Talat Polat Devlet Başkanı Esad'ın koltuğunu sarsan yeraltı örgütünün liderleriyle konuştu

7-4-1972

"Gösterim bağlandı, Suriye'nin Hz kentinde kışkonculuğa yol kâhâttik. Bir yâ durduk. Gösterimi açtılar. Kendi hahlar döşeli mütevazi bir odada buldun"

"Esad'ın korkulu rüyası: 'Müslüm Kardeşler'in Suriye karargâhındaydım. İ noktada otomatik silâ gücöçler vardı. Konuştuğ müslümların yüzleri örtülyöyl"

GÖZÜ: Müslüm Kardeşler kamu gâlibânda herkesten önce her an bir hücum bekliyor gibiydi. Male kuluna elinden C-3 ve S-300 füze ka tahsilatı subandun dikâni ötürüldü.

● Müslüm Kardeşlerin lid kimdi? Sordum: "Said He mi? Auran'ıda mı oturuyor? Cevap tek kelimeydi: "Ölâbilir"

runu içeride çözülemiyorsa, devlet hesabına yurtdışına gönderiliyordu. Yeni evlenene ev sahibi olmaları için devlet 50 bin dolar ödüyordu. Araba almak isteyenlere bedelinin yarısı devlet tarafından karşılanıyordu. Benzin 14 cent fiyata satılıyordu. Borçlanma sıfır faizleydi.

Çiftçilik yapmak isteyenlere toprak ve ekipman bedelsiz sağlanıyordu Tohum, hayvan parasız veriliyordu. Libya Afrika'nın en hızlı kalkınan, en zengin ülkesiydi.

Ülke, NATO şemsiyesi altında işgal edildi. İşgal, 50-60 bin insanın ölümüne ve

500 milyar dolarlık maddi zarara neden oldu. Libya'nın dış bankalarında dondurulan 150 milyar dolarının, 134 ton altının kimler tarafından yağmalandığını bilen yok!

Libya, Fransız, İngiliz ve İtalyan ortak sofrasında paylaşıldı. Fransız Total şirketi petrolün %30'unu, İngiliz BP %20'sini, İtalyan ENİ de %15'ini paylaşıyor.

NATO'nun savaş uçakları "özgürlük bombalarını" Kaddafi'nin konvoyunun üzerine yağdırmasının ardından, yerdeki "özgürlük savaşçılarının" naklen yayınla sergilenen iğrençlikler, insan soyunun utanç defterine bir sayfa daha eklerken, olanları televizyon karşısında keyifle seyreden Obama için, "müstesna bir gündü!", Bayan Clinton ise, "geldik, gördük, öldü!" diyerek kahvesini yudumluyordu.(26)

Magduliyen Abayda, Kaddafi'ye karşı hareket sırasında direnişçilere maddi ve manevi destek için Batı başkentlerinde etkili çalışmalar yapan, Libyalı kökenli bir kadın hakları savunucusudur. Ekim 2011'de Kaddafi rejiminin yıkılmasından

sonra, Libya'ya büyük umutlarla döndü. Yeni anayasaya, kadın-erkek eşitliğine ilişkin demokratik haklar koymayı umuyordu.

Yeni iktidarın başına geçen Mustafa Abdu Celil'in ilk demecinin erkeklerin birden fazla kadınla evlenmelerini kolaylaştıracağı vaadi, Abayda'ya ilk şoku yaşattı. "Biz daha fazla hak beklerken, toplumun yarısının hakları ellerinden alınıyor" diye tepki gösterdi.

2012 yazında yeni yönetimde kadının konumu konusunda düzenlenen konferansa katılmak için Bingazi'ye geldi. Konferans sırasında iki kez kaçırıldı. Kendisinin ve konferansın İslama karşı olduğu, öldürülebileceği ve kimin öldürdüğünün bilinmeyeceği söylendi. Öldürülmedi ama işkenceden geçirildi, canını yurt dışına zor attı. Şimdi Libya'ya dönemiyor.(27)

Suriye, Mısır'dan sonra Müslüm Kardeşler'in en faal olduğu Arap ülkesiydi. Yönetiminin laik ve ulusalcı ellerinde oluşu, bu ülkeyi baş hedef haline getirmesi için yeteri bir neden olmuştu.

İşgal öncesi Irak, eğitim ve sağlıklı hizmetlerinde bölgenin en gelişmiş ülkesiydi. 1959'dan beri çalışma alanları dâhil, kadın haklarının en geniş eşitlik koşullarında uygulandığı laik bir ülkeydi. ABD işgali ile bir buçuk milyon Iraklı sivil öldü. Yılda 500 bin çocuk yetersiz beslenme ve ilaçsızlıktan ölüyor. Bir ulus tarih sahnesinden silindi! Ülke tarihiyle, kültürüyle parçalandı, yağmalandı, etnik ve mezhep boğazlaşmasının, El-Kaide'nin, IŞİD'in ana üssüne dönüştü.

1964'te "Ya İslam ya da Baas!" sloganı ile kalkışmada bulunan *Biraderler*, pek çok *Baas* ve Alevi önderlerine karşı suikastlar düzenlediler. 1979'da Halep'te, askeri okula yaptıkları saldırıda, öğrencileri bir binaya kilitledikten sonra, silahla tarayıp, binayı ateşe verdiler, seksen üç öğrenci yanarak öldü.

Ertesi yıl, Hafız Esad'a başarısız bir suikast düzenlediler.

1981 Kasım'ında, Şam'da bombalı bir araba saldırısında 200 kişiyi öldürdüler.

1982'de Hama'da "Esad devrildi!" yalanını yayarak ayaklandılar. Yüzlerce asker ve devlet görevlisini boğazladılar. O dönemin ABD'nin Suriye Büyükelçisi, raporunda, "İslamcılar, Baas'ın kentteki bütün görevlilerini öldürdüler" diyordu. Bu olay 10 bin insanın yaşamına mal oldu.

Suriye'nin dramı, 2011 Martında, güney sınırına yakın Daraa Kasabası'nın sokaklarında, çoğunluğu çocuklardan oluşan, küçük bir kalabalığı "kahrolsun Esad!" sloganlarıyla başladı. Bu slogan, daha sonraları, "Aleviler mezara, Hristiyanlar Lübnan'al" eşlik etti. 80 ülkeden devşirilen cehennem zebanisi Suriye topraklarına salındı. Suriye halkı tarihin en vahşi, soykırım ve sürgününü yaşıyor.

Irak, dünya petrol rezervlerinin %11'ine sahip. Faal durumdaki kuyuların değeri 12 trilyon dolar. Çok geniş gaz rezervleri var. Petrol, İran ve Libya gibi, devlet tekelinde bulunuyordu. Ayrıca,

öteki petrol ülkelerinden farklı olarak suyu da var. Mezopotamya'nın verimli toprakları Irak sınırları içerisinde.

İşgal öncesi Irak, eğitim ve sağlık hizmetlerinde bölgenin en gelişmiş ülkesiydi. 1959'dan beri "kadın hakları açısından Arap ülkeleri arasında en liberal", çalışma alanları dâhil, kadın haklarının en geniş eşitlik koşullarında uygulandığı laik bir ülkedydi.

Yasal evlenme yaşı on sekizdi; zorla evlendirilme ve çok kadınla evlilik yasaklanmıştı. Sünnilerle Şiiler ve değişik dinsel topluluklar arasında farklı muamele yasayla önlenmiş, kadınların boşanma hakkı, çocukların korunması, miras hakları güvence altına alınmıştı.

25 Şubat 2014'te Irak kabinesi kızların evlenme yaşının dokuz yaşa indiren yasa tasarısını onayladı.

Irak işgali, ABD'ye 5 trilyon dolara, 4488 cana, 33 bin yaralıya mal oldu. Bir buçuk milyon Iraklı sivil öldü. Yılda 500 bin çocuk yetersiz beslenme ve ilaçsızlıktan ölüyor. Felluce'de bebeklerin %30'u sakat doğuyor. Maddi kaybını kimse hesaplayamıyor. Bir ulus tarih sahnesinden silindi! Ülke tarihiyle, kültürüyle parçalandı, yağmalandı, etnik ve mezhep boğazlaşmasının, *El-Kaide*'nin, *İŞİD*'in ana üssüne dönüştü.

Diğer notlar

- (1) Lübnanlı Ozan Halil Cibran'ın dizeleri.
- (2) K. Marx, "Yöneticilerin Dini olarak Hıristiyanlık",

Din Üzerine, Gerçek Yayınları, İstanbul 1966, s. 30.

(3) Koray Çalışkan, *Radikal*, 11.11.2013.

(4) Samir Amin, The Electoral Victory of Political İslam in Egypt, *Global Research*, July 03, 2012

(5) Vahap Erdoğan, *Sermayenin Küresel Egemenliği ve İslam*, Onur Yayınları, 2007, s.121.

(6) Daniel Pipes, *National Review Online*, May 25, 2010.

(7) Dreyfus, *age*, s. 76.

(8) Daniel Pipes, *agm*.

(9) Lorenzo Vidino, *Middle East Quarterly*, Winter 2005, pp. 25-34,

(10) Lorenzo Vidino, *agm*.

(11) Lorenzo Vidino, *agm*

(12) <http://www.meforum.org/687/the-muslim-brotherhoods-conquest-of-europe>

(13) Lorenzo Vidino, *agm*.

(14) Lorenzo Vidino, *agm*.

(15) Lorenzo Vidino, *agm*.

(16) Lorenzo Vidino, *agm*.

(17) Lorenzo Vidino, *agm*.

(18) Vahap Erdoğan, *age*, s. 108.

(19) Robert Dreyfus, *Devil's Game*, New York 2005, s.124.

(20) Yalçın Doğan, *Hürriyet*, 1 Haziran, 2007.

(21) Lorenzo Vidino, *agm*.; <http://www.meforum.org/687/the-muslim-brotherhoods-conquest-of-europe>

(22) *Hürriyet*, 13 Aralık, 2008.

(23) Annual report of the Office for the Protection of the Constitution (Bundesverfassungsschutz), 1999, Cologne, p. 165.

(24) Lorenzo Vidino, *agm*,

(25) Marx, *Kapital*, Cilt.1, Sol Yayınları, s. 663

(26) *BBC*, 20 Ekim 2011.

(27) Prof. Lawrence Davidson, *GR* 11 Aralık 2012.

Vahap ERDOĞDU kimdir?

Vahap Erdoğan, 1938 yılında Malatya'nın Kürecik ilçesinde doğdu. 27 Mayıs Devriminin yarattığı özgürlük ortamında sosyalist mücadeleye katıldı. Doğan Avcıoğlu önderliğinde hazırlanan "YÖN Bildirisi"nin (Aralık 1961) imzacıları arasındaydı. 1963 yılında Sosyalist Kültür Derneği ve Türkiye İşçi Partisi'ne (TİP) üye oldu. 1960'ların ikinci yarısında, yazarları arasında Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı, Reşat Fuat Baraner, Suphi Karaman, Muzaffer Erdost, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Doğu Perinçek, İbrahim Kaypakkaya gibi isimlerin de bulunduğu haftalık *Türk Solu* dergisinin yönetiminde bulundu. *Aydınlık Sosyalist Dergi*'nin (ASD)

kurucuları arasında yer aldı. 12 Mart faşist darbesinin ardından tutuklandı. 1977-80 yılları arasında üç aylık *Ülke* dergisini kurdu ve yönetti. Türkiye İnsan Hakları Kurumu'nun (TİHAK) kurucuları arasında yer aldı. Marksist yazından yaptığı çeviriler, Sol Yayınları tarafından yayımlandı. Prof. Dr. Seyhan Erdoğan ile evlidir. *Sermaye'nin Küresel Egemenliği ve İslam* adlı kitabı 2007'de basılmıştır.

